

Ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος ὁ Ἱερομάρτυρας Ἀπόστολος τῆς Γερμανίας

Ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος ὁ Ἱερομάρτυρας Ἀπόστολος τῆς Γερμανίας

Ημ. 5
Εορτής: Ιουνίου
Ημ. 680
Γέννησης: μ.Χ.
Ημ. 5 / 6 /
Κοιμήσεως: 755
μ.Χ.

Ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος, κατὰ κόσμον Βινφρίδιος, ἐγεννήθηκε, περὶ τὸ ἔτος 680 μ.Χ., στὴν πόλη Κρέντιτον τοῦ Ντεβονσάιρ τῆς Ἀγγλίας. Ἐσπούδασε στὶς μονῆς τοῦ Ἑξετερ καὶ τοῦ Νάτσελ, ὅπου διακρίθηκε γιὰ τὴν ἐπίδοσή του στὰ ἐκκλησιαστικὰ γράμματα, τὴν ποίηση, τὴ ρητορικὴ καὶ τὴν ἱστορία. Διέπρεψε ὡς καθηγητῆς μοναστηριακῶν σχολῶν καὶ συνέταξε τὴν πρώτη Λατινικὴ γραμματικὴ στὴ Βρετανία.

Σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, μοναχὸς ἤδη μὲ τὸ ὄνομα Βονιφάτιος, ἐχειροτονήθηκε ἱερέας. Ἀπὸ τότε ἐπιδόθηκε μὲ ἔνθεο ζῆλο καὶ ἐπιτυχία στὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τὴν ἱεραποστολή.

Τὸ 716 μ.Χ., μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ἡγουμένου Βινβέρτου τῆς μονῆς τοῦ Νάτσελ, ἐπῆγε στὴ Φριςλανδία, γιὰ νὰ κηρύξει τὸν Χριστὸ στοὺς ἐκεῖ εἰδωλολάτρες. Ὁ πόλεμος ὅμως ποὺ ἐξέσπασε ἀνάμεσα στὸν τοπικὸ βασιλέα Ράντμποντ καὶ τὸν Κάρολο Μαρτέλο, τὸν ἀνάγκασε νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἀγγλία. Ἐπιθυμώντας νὰ ἀφοσιωθεῖ στὴν ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή, ἀποποιήθηκε τὸ ἡγουμενικὸ ἀξίωμα, στὸ ὁποῖο τὸν ἐξέλιξε ἡ μοναστικὴ ἀδελφότητα τοῦ Νάτσελ μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἡγουμένου Βινβέρτου.

Ἔτσι, τὸ 719 μ.Χ., ἀφοῦ ἐπῆρε τὴ σχετικὴ ἄδεια καὶ εὐλογία τοῦ Πάπα Γρηγορίου Β' (715 - 731 μ.Χ.), ἐξεκίνησε γιὰ τὴ Γερμανία. Ἐπέρασε τὶς Κάτω Ἄλπεις καὶ τὴ Βαυαρία καὶ ἔφθασε στὴ Θουριγγία, ἀπ' ὅπου ἄρχισε τὸ

ἀποστολικό του ἔργο. Ὅχι μόνο ἐβάπτισε πολυάριθμους εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ καὶ τοὺς Χριστιανούς, πὺ ἐζοῦσαν τότε στὴ Βαυαρία, τοὺς ἐβοήθησε νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ διάφορες πλάνες καὶ κακοδοξίες. Τὸ 720 μ.Χ., μαθαίνοντας πὺς ὁ Ράντμποντ εἶχε πεθάνει καὶ ὁ Κάρολος Μαρτέλος εἶχε γίνεῖ κύριος τῆς Φριςλανδίας, ἐπῆγε ἐκεῖ καὶ ἐνίσχυσε τὴν ἱεραποστολὴ τοῦ Ἁγίου Βιλλιβρόρδου († 7 Νοεμβρίου). Τρία χρόνια ἀργότερα ἦλθε πάλι στὰ Γερμανικὰ ἐδάφη. Ἐβάπτισε πλήθη εἰδωλολατρῶν, ἔκτισε ἐκκλησίες καὶ συγκρότησε πολλὰς Χριστιανικὰς κοινότητες στὴν Ἔσση καὶ τὴ Σαξονία.

Τὸ 723 μ.Χ., ὑπακούοντας σὲ κλήση τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Γρηγορίου Β' (715 - 731 μ.Χ.), ἐπῆγε στὴ Ρώμη, ὅπου ἐχειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος. Ἐπιστρέφοντας στὴ Γερμανία, ἐγκατέστησε τὴν ἔδρα του στὴ Μαγεντία καὶ συνέχισε μὲ μεγαλύτερο ζῆλο τὴν εὐαγγελικὴ του διακονία.

Τὸ 732 μ.Χ., ὁ νέος Πάπας Γρηγόριος Γ' (731 - 741 μ.Χ.) τὸν προήγαγε σὲ Ἀρχιεπίσκοπο καὶ Πριμάτο τῆς Γερμανικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως Ἐπισκόπων.

Τὸ 738 μ.Χ., ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος μετέβη καὶ πάλι στὴ Ρώμη καὶ ἐνημέρωσε γιὰ τὴν πορεία τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου καὶ τὰ προβλήματά του τὸν Πάπα, ὁ ὁποῖος τὸν ὀνόμασε τότε Λεγάτο τῆς Ἀποστολικῆς Ἐδρας.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Γερμανία, ὁ δούκας Ὀντίλο τὸν ἐκάλεσε στὴ Βαυαρία, γιὰ νὰ λύσει σοβαρὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα τῆς περιοχῆς. Ἰδρυσε ἐκεῖ τέσσερις Ἐπισκοπὲς γιὰ τὴν καλύτερη διαποίμανση τῶν Χριστιανῶν, καθὼς καὶ ἄλλες τρεῖς στὴ Θουριγγία, τὴν Ἔσση καὶ τὴ Φραγκονία.

Ἡ σαγηνευτικὴ πνευματικὴ προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου εἶχε τέτοια ἐπίδραση στὸν υἱὸ τοῦ Καρόλου Μαρτέλου Καρλομάνο, βασιλέα τῆς Αὐστραλίας, Ἀλαμανίας καὶ Θουριγγίας (741 - 747 μ.Χ.), ὡστε παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, παραχώρησε τὸ βασίλειό του στὸ νεώτερο ἀδελφὸ του Πεπίνο τὸν Βραχὺ, βασιλέα τῆς Νευστρίας, Βουργουνδίας καὶ Προβηγγίας καὶ ἔγινε μοναχός. Τὴν κουρὰ του ἐτέλεσε στὴ Ρώμη ὁ Πάπας Ζαχαρίας (741 - 752 μ.Χ.). Ἀρχικὰ ἐγκαταβίωσε στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου, πὺ ὁ ἴδιος ἴδρυσε στὸ ὄρος Σοράκτο τῆς κεντρικῆς Ἰταλίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ συνέρρεαν πολλοὶ ἐπισκέπτες καὶ μάλιστα Ρωμαῖοι εὐγενεῖς, ἀποσύρθηκε, ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ ὑπόδειξη τοῦ Πάπα, στὴ μονὴ τοῦ ὄρους Κασσίνο, ὅπου ἔζησε μὲ ἄκρα ταπείνωση, κάνοντας τὰ πιο εὐτελῆ διακονήματα. Ἐκοιμήθηκε μὲ εἰρήνη, τὸ 755 μ.Χ., στὴν πόλη Βιὲν τῆς Γαλλίας, ὅπου εἶχε σταλεῖ, γιὰ ὑποθέσεις τῆς μονῆς του. Στὸ μεταξύ, ὁ ἀδελφός του Πεπίνος ὁ Βραχὺς († 768 μ.Χ.) ἀνακηρύχθηκε πρῶτος βασιλέας τοῦ ἐνωμένου κράτους τῶν Φράγκων. Ἡ στέψη του ἔγινε τὸ 751 μ.Χ. στὴν πόλη Σουασσὸν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο, τὸν ὁποῖο ἐσεβόταν ἀπεριόριστα.

Γιὰ τὴν εὐρύτερη ἐξάπλωση τῆς Χριστιανικῆς πίστεως στὰ ἡμιάγρια καὶ ἀπολίτιστα Γερμανικὰ φύλα, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης ἐκάλεσε ἀπὸ τὴ Βρετανία εὐσεβεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πὺ ἀσχολήθηκαν ἐντατικὰ καὶ συστηματικὰ μὲ τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο. Ἀνάμεσά τους ἦταν οἱ Ἅγιοι Βιγκβέρτος, Βουρχάρδος, Βιλλιβάλδος, Λοῦλλος, Θέκλα, Μπερτιγκίτα, Κοντρούδη καὶ Λαιόβα.

Ἡ Ὁσία Λαιόβα ἦταν ἀνεψιὰ τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου καὶ ἦλθε στὴ Γερμανία μαζί μὲ τριάντα ἀκόμη Βρετανίδες μοναχές, σταλμένες ἀπὸ τὴν πριγκίπισσα Τέλτα, ἡγουμένη τῆς μονῆς Βίνμπουρν.

Μὲ τὴν βοήθεια ὄλων αὐτῶν τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος κατόρθωσε τόσο νὰ ἐδραιώσῃ τὸ Χριστιανισμό, ὅσο καὶ νὰ ὀργανώσῃ διοικητικὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐπαρχία αὐτοῦ.

Σὺζονται πολλὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου μὲ θεολογικὸ περιεχόμενο. Γράφοντας στὸν ἡγούμενο Ἀλδέριο, τὸν παρακαλεῖ νὰ μνημονεύει στὴ Θεία Λειτουργία τοὺς ἱεραποστόλους πὺ ἐθυσιάστηκαν γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Σε άλλη ἐπιστολή του πρὸς μία μοναχή, ἀφοῦ περιγράφει τὶς δυσκολίες καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἀντιμετώπισε στὴν ἄσκηση τῆς ἱεραποστολῆς, βεβαιώνει ὅτι ἐποθοῦσε νὰ θυσιάσει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμη γιὰ τὸν Κύριο. Σε ἓνα γράμμα του στὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Καντουαρίας Κουθβέρτο, ἀφοῦ κάνει λόγο γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν κληρικῶν, καταλήγει:

«Ἄς ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὸν Κύριο σὲ τοῦτες τὶς πικρὲς καὶ ὀδυνηρὲς ἡμέρες. Ἄς πεθάνουμε γιὰ τὶς ἅγιες ἐντολὲς τῶν Πατέρων μας, ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ κληρονομήσουμε, ὅπως ἐκεῖνοι, τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἄς μὴν εἴμαστε ζῶα ἄφωνα, φύλακες κοιμισμένοι, μισθωτοὶ ποὺ τὸ βάζουν στὰ πόδια μόλις δοῦν τὸ λύκο, ἀλλὰ ποιμένες ἄγρυπνοι καὶ εὐσυνείδητοι. Ἄς κηρύσσουμε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, σὲ πλούσιους καὶ πτωχοὺς, σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε περίσταση, ζώντας μέσα στὸν κόσμον ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀνήκουμε στὸν κόσμον».

Τὸ 754 μ.Χ., ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος, μὲ εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης Στεφάνου Β' (752 – 757 μ.Χ.), ἐχειροτόνησε καὶ ἄφησε διάδοχό του στὴ Γερμανία, τὸ συνεργάτη του, Ἅγιο Λουῖλλο. Ὁ ἴδιος, φλογερὸς ἐργάτης τοῦ φωτισμοῦ τῶν ἀπίστων, ἐπῆρε μαζί του μία ὀμάδα ζηλωτῶν τῆς ἱεραποστολῆς καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν ἀνατολικὴ Φισλανδία, ὅπου μέσα σ' ἓνα χρόνο μετέστρεψε καὶ ἐβάπτισε ἀρκετὲς χιλιάδες εἰδωλολατρῶν.

Ἐκεῖ ὅμως ἔλαβε καὶ τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου, ποὺ τόσο ἐποθοῦσε. Στὶς 5 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 755 μ.Χ., παραμονὴ τῆς Πεντηκοστῆς, καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ τελέσει τὸ μυστήριον τοῦ Χρίσματος σὲ νέους Χριστιανούς, στὶς ὄχθες ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ἐξαγριωμένοι εἰδωλολάτρες μὲ σπαθιὰ ἐπιτέθηκαν ἐναντίον τοῦ ἱεραποστολικοῦ καταυλισμοῦ καὶ ἔσφαξαν ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, συνολικὰ πενήντα δύο ψυχές: τὸν Ἅγιο Βονιφάτιο, τὸν Ἐπίσκοπο Ἐοβανό, τρεῖς ἱερεῖς, τρεῖς διακόνους, τέσσερις μοναχοὺς καὶ σαράντα λαϊκοὺς.

<http://www.synaxarion.gr/gr/sid/3584/sxsaintinfo.aspx>

